ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 6ης Φεβρουαρίου 1997 *

Στην υπόθεση Τ-64/96,

Filippo de Jorio, σύμβουλος στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, εκπροσωπούμενος από τον Lucio Filippo Longo, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τις Maria Cristina Giorgi, νομικό σύμβουλο, και Thérèse Blanchet, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο αιτήσεις στηριζόμενες στα άρθρα 173 και 175 της Συνθήκης ΕΚ, περί καταβολής αποζημιώσεων στα μέλη της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Briët και A. Potocki δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Κανονιστικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 193 της Συνθήκης ΕΚ (στο εξής: Συνθήκη) θεσπίζει μια Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΟΚΕ), με συμβουλευτικά καθήκοντα, και προβλέπει ότι αποτελείται από αντιπροσώπους των διαφόρων κλάδων της οικονομικής και κοινωνικής ζωής.

2 Σύμφωνα με το άρθρο 194, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία, καθορίζει τις αποζημιώσεις των μελών της ΟΚΕ.

3 Η Επιτροπή των Περιφερειών (στο εξής: ΕτΠ), που θεσπίστηκε με διάταξη του άρθρου 198 Α της Συνθήκης, παρεμβληθείσα στη Συνθήκη με τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, αποτελεί επίσης όργανο συμβουλευτικού χαρακτήρα, αποτελούμενο από αντιπροσώπους των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως και περιφερειακής διοικήσεως.

4 Αντίθετα προς την ΟΚΕ, η ΕτΠ μπορεί να καθορίζει η ίδια τις αποζημιώσεις των μελών της, εφόσον τηρεί τις διατάξεις που θεσπίζονται στα πλαίσια της διαδικασίας καταρτίσεως του προϋπολογισμού.

Ιστορικό της διαφοράς

5 Ο προσφεύγων διορίστηκε μέλος της ΟΚΕ με την απόφαση 94/660/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 26ης Σεπτεμβρίου 1994, για τον διορισμό των μελών της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής για την περίοδο από τις 21 Σεπτεμβρίου 1994 μέχρι τις 20 Σεπτεμβρίου 1998 (ΕΕ L 257, σ. 20).

6 Με έγγραφα της 21ης Δεκεμβρίου 1994 και της 26ης Ιανουαρίου 1995, ο πρόεδρος της ΟΚΕ διαμαρτυρήθηκε στον Πρόεδρο του Συμβουλίου για τον λόγο ότι η ΕτΠ μπορεί η ίδια να καθορίζει τις αποζημιώσεις των μελών της, ενώ η ΟΚΕ, της οποίας τα μέλη ασκούν παρόμοια και ισοδύναμα καθήκοντα, δεν διαθέτει την ευχέρεια αυτή. Ο Πρόεδρος της ΟΚΕ τόνισε ότι οι σύμβουλοι της ΟΚΕ αντιλαμβάνονται την κατάσταση αυτή ως δυσμενή διάκριση έναντι των συμβούλων της ΕτΠ. Ζήτησε συνεπώς να δοθεί στην ΟΚΕ η ίδια ευχέρεια που έχει δοθεί στην ΕτΠ, όσον αφορά την καταβολή αποζημιώσεως στα μέλη της, προσθέτοντας ότι επρόκειτο για ζήτημα αξιοπρεπείας.

7 Με έγγραφο της 1ης Μαρτίου 1995, η προεδρία του Συμβουλίου απάντησε στον Πρόεδρο της ΟΚΕ ότι το άρθρο 194, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης δεν επέτρεπε να δοθεί συνέχεια στη διεκδίκηση της ΟΚΕ που αφορούσε την απόκτηση αυτοτελούς ικανότητας καθορισμού του καθεστώτος που διέπει την οικονομική κατάσταση των μελών της. Ωστόσο, η προεδρία δήλωσε ότι ήταν διατεθειμένη να επανεξετάσει το ζήτημα της αναπροσαρμογής των αποζημιώσεων της ΟΚΕ, αν η ΟΚΕ μπορούσε να αιτιολογήσει την αναπροσαρμογή αυτή με αντικειμενικά στοιχεία τεχνικής φύσεως.

8 Εν συνεχεία, η επιτροπή προϋπολογισμού του Συμβουλίου κατάρτισε σχέδιο νέας αποφάσεως, στηριζομένης στο άρθρο 194, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, σχετικά με τις αποζημιώσεις των μελών της ΟΚΕ.

9 Με έγγραφο της 1ης Ιουνίου 1995, ο πρόεδρος της ΟΚΕ πληροφόρησε τον Πρόεδρο του Συμβουλίου ότι το Γραφείο της ΟΚΕ είχε αποφασίσει ομόφωνα να απορρίψει το εν λόγω σχέδιο αποφάσεως. Ανέφερε ωστόσο ότι, αν η προτεινομένη αύξηση των αποζημιώσεων εθεωρείτο απλή διόρθωση εν όψει της εξελίξεως του κόστους ζωής, το Γραφείο της ΟΚΕ ήταν έτοιμο να δεχθεί το σχέδιο αυτό, εφόσον η αύξηση αυτή δεν συνοδεύεται από καμία ειδική προϋπόθεση.

10 Κατόπιν αυτών, το Συμβούλιο αύξησε την ημερήσια αποζημίωση των μελών της ΟΚΕ με την απόφαση 95/358/ΕΚ, Ευρατόμ, της 29ης Ιουνίου 1995, σχετικά με τη χορήγηση ημερήσιας αποζημιώσεως στα τακτικά μέλη της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, καθώς και στους αναπληρωτές και τους εμπειρογνώμονες (ΕΕ L 205, σ. 38, στο εξής: απόφαση 95/358).

Ένδικη διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Μαΐου 1996, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, με την οποία διατύπωσε ένα αίτημα ακυρώσως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης και ένα αίτημα διαπιστώσεως παραλείψεως βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης.

12 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά. Στις 9 Δεκεμβρίου 1996, το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως.

13 Ο προσφεύγων δεν διατύπωσε χωριστά ρητά αιτήματα.

14 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

15 Με έγγραφο που κατέθεσε στις 24 Οκτωβρίου 1996, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζήτησε να του επιτραπεί να παρέμβει στη διαφορά προς στήριξη των αιτημάτων του καθού.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

Ως προς το αίτημα ακυρώσεως

16 Με το υπόμνημά αντικρούσεως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το αίτημα ακυρώσεως είναι απαράδεκτο, καθόσον δεν είναι σύμφωνο με όσα επιτάσσει το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

17 Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, στοιχεία γ' και δ', το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει μεταξύ άλλων «το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων

γίνεται επίκληση», καθώς και «τα αιτήματα του προσφεύγοντος». Η προσφυγή όμως δεν περιέχει τίποτε από αυτά. Δεν προσδιορίζει καμία πράξη της οποίας την ακύρωση να ζητεί ο προσφεύγων και δεν περιέχει κανένα σχετικό προσδιορίσιμο αίτημα. Επομένως, εν όψει της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 1993, T-56/92, Koelman κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-1267, σκέψη 19), η προσφυγή στερείται του βαθμού ακριβείας που απαιτείται για να είναι παραδεκτή.

18 Περαιτέρω, η μόνη πράξη η οποία θα μπορούσε ενδεχομένως να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως είναι η απόφαση 95/358, που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 31 Αυγούστου 1995. Αν όμως ο προσφεύγων είχε στραφεί κατά της αποφάσεως αυτής, η προσφυγή ακυρώσεως θα ήταν προδήλως εκπρόθεσμη και, συνεπώς, απαράδεκτη. Συγκεκριμένα, η δίμηνη προθεσμία προς άσκηση της προσφυγής, παρεκτεινόμενη κατά 10 ημέρες λόγω αποστάσεως για την Ιταλία, θα είχε λήξει πολύ πριν από την κατάθεση της προσφυγής στις 10 Μαΐου 1996.

19 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται με το υπόμνημα απαντήσεως ότι η πράξη της οποίας ζητεί την ακύρωση είναι «η άρνηση του Συμβουλίου να δεχθεί την αίτηση του Προέδρου της ΟΚΕ με την οποία ζητήθηκε από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την αποζημίωση που χορηγείται στα μέλη της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής».

20 Ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως αυτής από μια τηλεομοιοτυπία που του διαβιβάστηκε στις 13 Φεβρουαρίου 1996. Επομένως, έχοντας ασκήσει την προσφυγή του στις 10 Μαΐου 1996, δηλαδή εντός της προθεσμίας των 60 ημερών αφότου έλαβε σχετικώς γνώση, τήρησε την προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής.

21 Το Συμβούλιο αντέτεινε με το υπόμνημα ανταπαντήσεως ότι εξακολουθεί να μην κατανοεί ποιας πράξεως την ακύρωση ζητεί ο προσφεύγων, αγνοώντας ιδίως ποια «άρνηση του Συμβουλίου» υπαινίσσεται ο προσφεύγων. Η σύγχυση αυτή έχει ως αποτέλεσμα να ενισχύει την άποψη του Συμβουλίου ότι η προσφυγή ακυρώσεως είναι απαράδεκτη καθόσον αντίθετη προς τα επιτασσόμενα από το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας (βλ. ανωτέρω σκέψη 17).

22 Εν πάση περιπτώσει, έστω και αν υποτεθεί το απίθανο ενδεχόμενο το σημείο ενάρξεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής να ήταν η 13η Φεβρουαρίου 1996, όπως ισχυρίζεται ο προσφεύγων, η δίμηνη προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής, παρεκτεινόμενη κατά 10 ημέρες λόγω αποστάσεως, θα έληγε στις 23 Απριλίου 1996, ήτοι πολύ πριν από την κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής στις 10 Μαΐου 1996. Επομένως, η προσφυγή ακυρώσεως θα ήταν εκπρόθεσμη και, κατά συνέπεια, απαράδεκτη.

Ως προς το αίτημα διαπιστώσεως παραλείψεως

23 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται, με το υπόμνημα αντικρούσεως, ότι το αίτημα διαπιστώσεως παραλείψεως είναι απαράδεκτο, καθόσον δεν συνάδει με τις επιταγές του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

24 Συγκεκριμένα, το αίτημα διαπιστώσεως παραλείψεως, μολονότι ελαφρώς σαφέστερο από το αίτημα ακυρώσεως, καθόσον με αυτό προσάπτεται στο Συμβούλιο ότι «ουδέν έπραξε» ή προσάπτεται επίσης στο όργανο αυτό το γεγονός ότι — υποτίθεται — για τα μέλη της ΟΚΕ «εξακολουθεί να μην υφίσταται καθεστώς που να διέπει την οικονομική τους κατάσταση», δεν είναι λιγότερο συγκεχυμένο και ασυνάρτητο, στερουμένο συνεπώς και αυτό του βαθμού ακριβείας που απαιτεί το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας για να είναι παραδεκτό (βλ. επίσης ανωτέρω σκέψη 17).

25 Περαιτέρω, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι το αίτημα διαπιστώσεως παραλείψεως δεν είναι παραδεκτό, παρά μόνον αν ο προσφεύγων έχει προηγουμένως καλέσει το καθού όργανο να προβεί σε ενέργεια. Η εν λόγω πρόσκληση προς ενέργεια αποτελεί «ουσιώδη αρχικό τύπο», η έλλειψη του οποίου συνεπάγεται το απαράδεκτο του αιτήματος διαπιστώσεως παραλείψεως.

26 Εν προκειμένω όμως ο προσφεύγων ουδέποτε κάλεσε το Συμβούλιο να ενεργήσει, κατά την έννοια του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, οπότε το περί διαπιστώσεως παραλείψεως αίτημά του πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο.

27 Τέλος, το Συμβούλιο τονίζει ότι δεν μπορεί να του προσαφθεί, ούτε τώρα ούτε ποτέ στο παρελθόν, παράλειψη όσον αφορά τον καθορισμό των αποζημιώσεων των μελών της ΟΚΕ, εφόσον από το 1958 καθορίζει τακτικά τις αποζημιώσεις αυτές, προσφάτως δε με την απόφασή του 95/358.

28 Ο προσφεύγων δεν απάντησε με το υπόμνημα απαντήσεως στα επιχειρήματα του Συμβουλίου σχετικά με τον ισχυρισμό ότι το αίτημά του περί διαπιστώσεως παραλείψεως είναι απαράδεκτο. Υποστηρίζοντας ότι δεν θέλει να βυθιστεί «σε περίπλοκες λεπτομέρειες», ζητεί από το Πρωτοδικείο «να λύσει επί της ουσίας αυτό το σημαντικό και σοβαρό πρόβλημα — και να μην αποφανθεί επί των ενστάσεων απαραδέκτου».

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

29 Σύμφωνα με το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

30 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να τύχει εφαρμογής το άρθρο αυτό.

31 Καταρχάς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, βάσει των άρθρων 19 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να αναφέρει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Η αναφορά των στοιχείων αυτών πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στον καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και στον κοινοτικό δικαστή να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως, χωρίς να χρειάζεται να προσκομιστούν άλλα στοιχεία. Προκειμένου να διασφαλίζεται η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης, πρέπει, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή, όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου της προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1992, C-52/90, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 1992, σ. I-2187, σκέψη 17· προπαρατεθείσα διάταξη Koelman κατά Επιτροπής, σκέψη 21).

32 Εν προκειμένω όμως από το δικόγραφο της προσφυγής δεν καθίσταται δυνατό να προσδιοριστεί με βεβαιότητα ούτε η πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση ούτε η παράλειψη του Συμβουλίου την οποία θα όφειλε να διαπιστώσει το Πρωτοδικείο. Περαιτέρω, το δικόγραφο της προσφυγής ουδόλως περιέχει σαφή και ακριβή έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών.

33 Επομένως, το δικόγραφο της προσφυγής δεν ικανοποιεί τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπονται στα άρθρα 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

34 Εν συνεχεία, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 44, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, η προσφυγή πρέπει να περιέχει τα αιτήματα του προσφεύγοντος.

35 Εν προκειμένω όμως η προσφυγή δεν περιέχει ρητά αιτήματα. Εξάλλου, ούτε το υπόμνημα απαντήσεως περιέχει τέτοια αιτήματα. Μολονότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, η έλλειψη διατυπώσεως ρητών αιτημάτων μπορεί να καλυφθεί από τον κοινοτικό δικαστή εφόσον τέτοια αιτήματα μπορούν να συναχθούν από την όλη επιχειρηματολογία της προσφυγής (διάταξη του Δικαστηρίου της 7ης Φεβρουαρίου 1994, C-388/93, Pia Hifi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-387, σκέψεις 8 έως 10), η συναγωγή αυτή είναι αδύνατη εν προκειμένω, εφόσον ακριβώς η επιχειρηματολογία που περιέχεται στην προσφυγή καταφανώς στερείται σαφήνειας και ακρίβειας (βλ. ανωτέρω σκέψη 32).

36 Επομένως, η προσφυγή δεν πληροί ούτε τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπονται στα άρθρα 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 44, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

37 Επιπλέον, όσον αφορά ειδικότερα το ακυρωτικό αίτημα, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι η υποτιθέμενη «άρνηση του Συμβουλίου να δεχθεί την αίτηση του Προέδρου της ΟΚΕ με την οποία ζητήθηκε από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την αποζημίωση που χορηγείται στα μέλη της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής» μπορούσε να θεωρηθεί πράξη δυναμένη να προσβληθεί, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, ο προσφεύγων θα είχε εν πάση περιπτώσει ασκήσει την προσφυγή του εκπρόθεσμα.

38 Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων, όπως ισχυρίστηκε και ο ίδιος, έλαβε γνώση της πράξεως αυτής στις 13 Φεβρουαρίου 1996. Επομένως, καταθέτοντας την προσφυγή του στις 10 Μαΐου 1996, δεν τήρησε την αποσβεστική προθεσμία των δύο μηνών και δέκα ημερών (προθεσμία λόγω αποστάσεως) που προβλέπεται στα άρθρα 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης και 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως από προσφεύγοντα κατοικούντα στην Ιταλία.

39 Τέλος, όσον αφορά ειδικότερα το αίτημα διαπιστώσεως παραλείψεως, από την όλη δικογραφία προκύπτει ότι, πριν από την άσκηση της παρούσας προσφυγής, ο προσφεύγων δεν ακολούθησε δεόντως την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας καλώντας το Συμβούλιο να ενεργήσει, κατά την έννοια του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Συνεπώς, παρέλειψε να τηρήσει έναν ουσιώδη τύπο, πράγμα που συνεπάγεται το απαράδεκτο του αιτήματός του περί διαπιστώσεως παραλείψεως (βλ., με αυτό το πνεύμα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 1959, 17/57, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 295).

40 Περαιτέρω, μολονότι ο προσφεύγων φαίνεται να υπαινίσσεται στην προσφυγή του ότι η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία τηρήθηκε δεόντως εν προκειμένω, εφόσον «ο Πρόεδρος της ΟΚΕ δεν έπαυσε να υπενθυμίζει στο Συμβούλιο Υπουργών την ανάγκη να ληφθεί απόφαση», πρέπει να παρατηρηθεί ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι αυτό αποτελεί εν προκειμένω πρόσκληση προς ενέργεια, κατά την έννοια του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, αυτή η πρόσκληση δεν καλύπτει την ανωτέρω διαπιστωθείσα έλλειψη, στο μέτρο που η προσφυγή κατά παραλείψεως πρέπει να ασκείται από το πρόσωπο εκείνο που κάλεσε προηγουμένως το καθού όργανο να ενεργήσει.

41 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η παρούσα προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως

42 Υπό τις περιστάσεις αυτές, παρέλκει η απόφανση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως που υπέβαλε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών.

Επί των δικαστικών εξόδων

43 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει, εν όψει των αιτημάτων του καθού, να καταδικαστεί στα δικαστικά του έξοδα καθώς και στα έξοδα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 6 Φεβρουαρίου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf